

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gl., za četrt leta 3 gl., 30 kr., za en mesec 1 gl., 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gl., 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gl. — Za oznanila se plačuje od četrstopenjske petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši „gledališka stolba“. — Opravništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t.j. administrativne stvari, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Potovanje ruskega carja.

Ob hudej suši je vsaka kapljica dežja zlata vredna in se žejnej prirodi bolj prileže nego vsaka druga dobrota. Tako se tudi o političnej suši novinarska zvedavost slastno oklene vsake najmanjše novičice in jo naprav in narobe obrača, kakor židovski starinar staro suknjico, ki jo kupuje. Vselej v tem času, kadar pravi pravcati diplomatje stare grehe preganjajo po toplicah ali na kmetih muhe love, časnikarstvo na dan spravlja vprašanja, katerim dejanski ni nikacega povoda, n. pr. prijateljske zveze mej vsemi državami, kar jih je na tem božjem svetu. Za silo je vse dobro, da je le kaj! Kakšno veselje tedaj, če se res kaj zgodi, kaj izrednega, kaj nepričakovanega! Vsaj leto dni bodo dunajski novinarji hvaležni ruskemu carju za srečno misel, da je zapustil običajno si prestolnico in njeno obližje pa se podal na potovanje. Potovanje vladarjev sveta sicer nij nič nenavadnega o tem času, vsaj uže skoro nij doma ni kralja ni cesarja, toda glavna oseba je zdaj časnikarjem ruski car. Tudi naš presvitli cesar in gospodar potuje sem ter tja ali pa se pripravlja na katero potovanje, in dunajsko židovstvo bi pač rado spregovorilo o tem potovanju, ki mu nij po godu, samo da si ne upa izpovedati vsega kar mu sili v peró.

Zato pa se s tem večjim razkošjem nosi nad potovanjem ruskega državnega glavarja in ugiblje, kaj to pomeni. Ker se je car ustavil v staroslavnej Moskvi in nihče vedel nij, da pojde še dalje, so si vsevedoči trabanti šeste velesile zvito namižiknili in so dejali,

aha, ruska prestolnica se bode iz nihilistovskega Peterburga preselila v Moskvo, v staro verno Moskvo, od nekdanj pravo prvo mesto velikega carstva. Drugi pa so še več vedeli in rekli, da je car šel v Moskvo sprijaznit — panslavizem in „staroversko“ rusko stranko! To je škoda, da je Moskva tako daleč pa da vrhu tega židom nič kaj ne diši tja hoditi. Kaj vse bi bil premeten special-reporter lahko svetu razodel in kaj vse — zlagal se, pa na Ruskem — tam zdaj niso šole za krivonose ljudi. Vsled tega zapadni svet tako malo zvé, kaj se je v Moskvi godilo, zadovoliti se mora s suhim poročilom, da je bil sprejem carja navdušen, entuzijastičen. Zato pa naj bi čita-joče občinstvo prebavilo tem več novinarskih kombinacij in konjunktur. Nij se čuditi, da je zopet na dan prišlo obrabljeno strašilo panslavizma: Rusija in panslavizem, to sta si pri naših nevednih ali zlobnih novinarjih skoro sinonima! In z nova naštevajo vse grehe panslavizma, mej katerimi je jeden največih ta, da je zanetil — poslednjo turško-rusko vojno, ki je po zatrevanju dunajskih šmokov jeden najgrjih madežev našega stoletja, ker je tako hudo puščala precartanej Turčiji, tistej Turčiji, od katere so se dali zaslužiti tako lepi novci! Wanen kennt' mer! Vse je gladko šlo izpod rok, pa je „panslavistična“ Rusija zmedla štrečno. Dokler ima severni kolos posla sam s seboj in svojimi vražjimi nihilisti, je uže še ali če si zopet oprosti roki, silni roki, kaj bode potem? In baš tega se je bati, da se Ruska umiri in upokoji po carjevem potovanju. Kadar bode znotraj vse upravljeno in urejeno, se bode pa Moskovit sopet ozrl okolo sebe in — kdo vé, kaj mu pride na misli? Nemara

vzame židom zopet kak dober kos kruha! Hinc illae lacrimae!

Da, da, v jednej stvari se zlagamo z glasili gospodov „gründerjev“: potovanje ruskega carja utegne jako koristno biti zdanjim odnosajem na Ruskem. Po peklenskem rovarstvu nihilistov, mej katerimi so židje pravi kvas, je car nekako odtujen svojemu narodu, ljudstvo samo pa je zbegano, njegovo zaupanje v državni red je omajano, ker vidi, kakšne grozovitosti se godé, ne da bi gospodska hudodelni- kom mogla prav do živega. Carjevo potovanje bode torej, kakor povsodi vladarjevo zahajanje mej državljane, ugodno vplivalo na ljudstvo, je pomirilo in potolažilo, mu vrnilo zavest sigurnosti. Carju samemu pa se bode tudi zvedrilo mračno čelo, ko se bode preverjal dan za dnevom, da zanj in za sveto Rusijo bijejo pravih Rusov verna srca. In to bode utrdilo zvezo mej carjem in njegovim narodom, blagodejno zvezo, ki je pogoj in poroštvo zdravega, plodunosnega razvoja mogočne Rusije, katerej mora vsak, kdor ne nosi liberalizma samo na jeziku, toplo želeti, da bi napredovala na potu splošnega izobraženja, splošne prosvete, ter se tako polagoma prerodila za pravo svobodo v ustavnej obliki.

Za uvedenje ustavnega življenja v Rusiji potezajo se na videz sicer tudi naši lažiliberalci: kako ozbiljno sta jim pa pri srci mir in sreča Rusije, to svedoči njihov strah pred dobrimi nasledki carjevega potovanja. Če jih je uže tako vznemiril pohod Moskve, kaj stoprav porekó o najnovejših poročilih, da se je car s carsko obitelji odpeljal v Nižnij Novgorod in da pojde še naprej, kam, to se ne vé!

Listek.

Iz Senja čez Kotor do Zagreba.

(Spisal Spectabilis.)

(Konec.)

Kaj je hotel storiti Židan? Prodal je medvede in zaklal je živali, kolikor je je bilo za zaklati, pa je odšel na mesto novega opredeljenja v Boko kotorsko.

V Kotoru je našel novi predstojnik Židan dva njemu podložna telegrafista in prezentiral se jima je kot bodoči šef. S početka mu se je zdelo dolgočasno na novejši štaciji, in zato si je iznašel nekaj za kratek čas. Vsak telegrafski urad je namreč imel v inventarji revolver in sto patronov. V Kotoru, kjer je bil telegrafski urad nameščen v trdnjavi, se mu nij bilo treba bati razbojnikov, pa si je mislil Židan: čemu so mi ti patroni? Naredil si je tarčo, pa se je čez okno streljati učil. Toda patronov je bilo samo sto, in je te spustil čez

okno, si je izprosil tu pa tam mej vojniki smodnika ter je tako dolgo streljal v tarčo, dok se mu nij pokvaril revolver, potem pa nij več mogel streljati.

Ker mu je zopet dolgčas postal, si je nabavil tanega konja in rekel je svojemu podložnemu neko jutro: „Bodem odhajal na par dni v Turčijo, če bi kdo po meni vprašal, recite, da sem odhajal na sprehod“.

Odjaše Židan na svojem konjiči in ga nij nazaj ni prvi dan ni drugi dan, ni prvi teden ni drugi teden. Pride prvi dan meseca, a predstojnika nij nikjer, zginil je. Računi bi se bili imeli odpraviti inspektoratu v Zader, ali jih nij bilo iz Kotora. Pride depeša s poveljem, da se imajo računi precej predložiti in o tem telegrafično izvestiti, ali nij bilo niti računa: niti telegrama, vse je bilo mrtvo v kotorskem telegrafskem uradu. Čez dva dni pride vizitacija v Kotor.

„Kje je predstojnik?“

„Odhajal je na sprehod!“

Čaka vizitator jeden dan, gre spat, se zbudi drugi dan in gre zopet vizitirat. Predstojnika še nij pred poludnem, a popoldne prijaše naš Židan ves prašen in črn v lici na svojem konjiči v trdnjavo, skoči raz konja in napravi vizitatorju globok kompliment.

„Kje ste Vi bili?“

„Bil sem malo na sprehodu!“

„Ali Vaš sprehod je trajal tri tedne“.

„Ne bom lagal, gospod, ampak po resnici bom povedal vse. Bil sem prišel na Cetinje, potem pa sem krenil v Hercegovino, zatem v Albanijo do grške meje in sem prihajal kraj morske obali nazaj domov“.

Vizitator je debelo gledal in majal je z glavo, a rekel nij ničesa. Pregledajo inventar.

„Kje je revolver, kje so patroni?“

„Revolver je tú-le, a patrone sem porabil.“

„Kaj Vam je bilo treba toliko patronov, saj nij bilo vojske?“

„Moral sem se vežbati v streljanji, za-

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 2. avgusta.

Naš presvitli **cesar** podal se je včeraj (dne 2. t. m.) na potovanje v Tirole in Predarelsko in se vrne dne 16. t. m. zopet v Iskilo (Isl.) Listi priobčujejo natančen program tega potovanja.

Z veseljem moramo javljati, da se za **češko** vseučilišče dan za dnem imenujejo novi profesorji. Zdaj je zopet imenovan dozdani privatni docent dr. Avgust Seydler rednim profesorjem matematične fizike s češkim učnim jezikom.

Znano je še vsakemu, kako so pošiljali **ustavoverci** v državnem zboru svoje najboljše vojake, cvet svojih govornikov v boj proti vladi. Kdo se ne spomina govorov Šüssovih, polnih psovalk, da bi lahko kar cel besednjak z njimi napolnil. A vse je bilo zastoj — možje izbljevali so svoj srd, svoje sovraštvo, zmagali niso, celo zmanjšati niso mogli vladne vrste za jednega moža. Zdaj skušajo nastopiti še drugo pot, v deželnih zborih, pravijo, da bodo ponovili napad, osobito pa v češkem deželnem zboru. Tu mislijo si dobiti zadostjenja za pobitje v državnem zboru.

Gospoda liberalna zdaj uže sama spoznava svojo neumnost, zdaj uže najbolj liberalni listi pišejo, kako budalasto je bilo njih kričanje o zatiranju nemštva v Avstriji. Naj tu navedemo le „Morgenpost“; ona govori o cesarjevem potovanju v Tirole in pravi: „Tirolci bodo spoznali, da nemštvo v Avstriji nikakor nij v nevarnosti, da je ta nevarnost le v domišljiji nekaterih pesimistov pognala korenine.“ Tako govori najbolj zagrizen ustavašk list. Torej vse je bilo le na to namerjeno, da bi ljudstvo naščuvali, da bi ekscediralo in bi oni potem mogli iz teh ekscesov kovati političen kapital.

Znano je, kako so se zaganjali nemško-liberalni listi v dr. Herbst, ker se nij hotel z njimi udeležavati kovanja lažij in pouličnega rovanja, kakor otroci so mu žugali, da ga bodo vrgli na ulico raztrganega in pobitega. Na te besede je molčal Herbst, v nobednem listu se nij hotel zagovarjati; ali se mu je studilo tem pobalinskim rovarjem dajati račun o svojem delovanju, ali pa je spoznal, da so o njegovem delovanju soditi kompetentni le njegovi volilci. Odločil se je sklicati svoje volilce v Tešenu. Kdaj bode to zborovanje, se ne vé. Radovedni pa smemo biti na Herbstov govor. — Kakor poroča „Politik“, se je izrazil mej zadnjim zasedanjem državnega zbora Herbst nasproti odličnemu vodji desnice zelo nepovoljno o svoji stranki. Morda se nam na tem zborovanju odkrije vsa gnjiloba nemško-liberalne stranke.

O sodnijskem jeziku v **Bosni** poroča „Obzor“: Sodnije se morajo v dopisih mej seboj kakor tudi v občevanju z bosensko-hercegovinskimi uradi posluževati nemškega je-

zika. V občevanju z avstrijsko-ogorskimi uradi se poslužujejo lahko nemškega, ogrskega ali deželnega jezika. Nobedna v teh jezicah pisana vloga se ne sme odbiti. S strankami mora sodnik v deželnem jeziku razpravljati, vender se stranka lahko poslužuje drugega jezika, pri ustnej ali pismenaj obravnavi in v tem jeziku se mora tudi vloga rešiti. V občevanju s Srbijo in Črno goro naj se sodnije poslužujejo deželnega jezika.

Vnanje države.

Poroča se, da Turčija zopet hoče nekoliko zakasnit odstop turškega ozemlja **Grikom**. Izgovarja se, da jej je nemogoče hitro odpeljati težko vojno pripravo. Turčija pač zmirom najde izgovor, kadar treba izpeljati kako reformo ali izvršiti kak sklep.

V **Franciji** so tudi volitve na dnevnem redu, nič kot o volitvah se piše. Pri tem so vse oči obrnene na Gambetto. Ta bode šel v četrtek v Belleville in tam bode govoril govor, kakor se poroča, pred svojimi volilci. Tu bode razvil svoj program in govoril o stanju republike. Od tega govora bodo odvisne tudi kandidature njegovih prijateljev: Gambetta baje ne bode sprejel kandidature v provinciji, marveč v Parizu in po njem se bodo ravnali tudi njegovi prijatelji.

Preko **Londona** se poroča, da je policija pozvedela imena udeležencev pri zadnjem socijalno-demokratskem kongresu; angleška vlada hoče baje sodnijsko postopati proti nekaterim tem udeležencem.

Zmaga nad Abdurrahmanov, od Angležev postavljenega vladarja v **Afganistanu**, daje angleškim listom povod za razne sodbe in obsojbe. Opozicijski listi dolžijo vlado, da nij umela svoje naloge v Afganistanu, vladni listi pa se obnašajo hladnokrvno in svetujejo naj bi se pripoznal zmagovalac.

V **Nemčiji** se valovi agitacije visoko dvigajo. Dne 30. m. m. potekla je doba državnega zbora, obrok novih volitev še nij določen, a vender se povsod delajo velike priprave za volitve, stranke se ne strašijo nobenih žrtev. Nekateri listi hote vedeti, da so svarilna in pretilna pisma na Bismarka in njihovo priobčenje le politična agitacija, da so jih pisali in priobčili le za to, da bi lagje proti Bismarku agitirali. Naj si bode uže tako ali tako, jasno pa se kaže, da politično obnebeje v Nemcih nij prav jasno.

Dopisi.

Iz Sežane 1. avgusta. [Izv. dopis.] (Sad dobre odgoje v šoli.) Pretekla leta togovalo mi je večkrat srce, premišljeva je razkošje in surovost kmetskih otrok v Sežani. Odkar pa je dobila Sežana marljivi in neutrudljivi učiteljici gospodičino Kazafura in Pitamie, potem vrlega učitelja gosp. Kantela, prebilila je zora, prosvetlili so solnca traci

mlada srca. Idi po cesti, zajdi v cerkev ali pa polje: razveselilo te bode lepo obnašanje in uljudnost teh otrok. Poslušaj razgovore v lepej čistej naščini, razveselilo te bode. Pa tudi te vsak otrok lepo in ponižno pozdravlja.

Ne morem tedaj od manje kakor da očitno pohvalim take odgojitelje, zagotavljajoč, da je mojega prepričanja vsak Sežanec. a.

Iz Trsta 31. julija. [Izviren dopis.] („Narodni“ rovarji.) Dopis iz Trsta v „Slovenskem Narodu“ od 22. t. m. pojasnil je nekoliko razmere o rogoviljenji neke stranke, katere se mora pošten narodnjak sramovati. Omenil je dopisnik tudi kmetsko čitalnico v Rojanu in prerokoval jej propad vsled one stranke, katerej nij bilo na mislih dosežati namen, kakor društvena pravila predpisujejo; ta stranka je le gojila sebične interese, škodljive narodu in nečastne tržaškim Slovencem. Žalibog, da se je prorokovanje le prekmalu uresničilo in grenko iznenadilo vsacega narodnjaka. Rojanska čitalnica praznovala je 17. t. m. slovesno svojo trinajstletnico, a teden pozneje zapel jej je mrtvaški zvon, katerega tožni glas nam še zdaj po ušesih šumi. Predsednik Peršič s svojim odborom razdružili so jo, ter prodali mej seboj vse premoženje skoro zastoj. Gorjé društvu, katero vodi tak odbor; zakopava se po nepotrebnem v dolgove. Rojanske čitalnice odbornike sta le strankarstvo in sebičnost vodili, narodne koristi in časti niso poznali. Nij se čuditi, da je bivši predsednik Peršič uže tretjo čitalnico poslal v večnost. V Boljunci poleg Trsta odprla se je pred 10 leti z veliko slavnostjo čitalnica, v letu dnij šla je spat. V Rocolji v tržaški okolici odprla se je jednako in ko je njega za predsednika izvolila, umrla je i ta trdnjavica, v nedeljo pa rojanska, pri katere trinajstletnici pred tednom dnij je ravno ta predsednik bombastično o slogi in vzajemnosti govoril. Da tak človek pride na predsedniški stol, to je žalostno in daje spričevalo duševne ubožnosti onim, ki so ga kdaj volili. Vidi se sama hudobija te stranke, ki je uže nekaj let kraljevala v rojanskej čitalnici, se družila z elementi renegatstva in lahonstva ter zapirala pot narodnjakom, ki si uže niso v čast šteli, biti udi društva pod tacim vodstvom. Kdo je pregnal okoličane iz kmetske rojanske čitalnice uže v prvih letih, kot ravno izrodki te stranke, ki so takrat še majhni bili, pa so uže v kali zaduševali kmetskega življa razvoj v tej čitalnici. Uže takrat so se gospodičine, zdaj gospé hudovale, da ne gredó pri zabavah

kaj bi mi sicer bil revolver, ako ne bi znal pogoditi“.

„Revolver je čisto pokvarjen in potrt?“

„O, to nič ne dé, bom ga poslal inšpektoratu v popravek, a po novih patronov sem uže pisal“.

„Oprostite, gospod predstojnik, da Vas vprašam, ste li Vi pri pravej pameti? V Turčijo oditi brez dopusta na tri tedne, revolver potreti, vse patrone potrošiti — —?“

„Kaj bi sicer delal, ker je premalo posla?“

Zopet se je sestavil zapisnik, Židan ga je podpisal, a vizitator je odšel.

Čez nekoliko dni dobi Židan dekret, da ima oditi v Zagreb.

Juhuhu! je zavriskal naš Janez in poskočil je kvišku, ko je prečital dekret, v katerem je stalo zapisano, da je iz službenih ozirov premeščen v Zagreb in da mu je doznačno 150 gld. za potovanje.

Precej se je odpravil, ker nij imel nič svojega razen tega, kar je na sebi nosil.

Plačal je vožnjo na parobrodu, pa ne do Trsta, ampak le do Dubrovnika. V Dubrovniku izstopi in gre iskat dobre oštarije. Našel jo je in tako se mu je dopalo v Dubrovniku, da je ostal mesec dnij, t. j. dok nij zapravil svojih 150 gld. do zadnjih dveh goldinarjev. Ko je do tega prišlo, se je vlegel v posteljo in pozval je k sebi doktorja medicine. Prosil je doktorja, naj mu izda svedočbo, da je bil bolan, da ga grize nekaj v trebuhu.

Doktor, ki nij videl, kako stoji stvar v trebuhu, mu je radovoljno izdal svedočbo za dva goldinarja.

S to svedočbo doktorsko gre Židan k telegrafu in javi inšpektoratu, da je bolan ležal v Dubrovniku mesec dnij, in da treba še 100 gl. predujma za potovanje do Zagreba.

Nij dolgo čakal, še tist dan dobi nakazanih 100 gld. s tem, da ima brez odloka oditi v Zagreb.

Odpelja se po parobrodu iz Dubrovnika, ali v Šibeniku zopet izstopi in ponavlja živ-

ljenje, kakor se ga je bil navadil v Dubrovniku.

— Ko je drugih mesec dnij preživel v Šibeniku, gre zopet z lečnikovo svedočbo k telegrafu in brzojavi, kaj se mu je zgodilo in da treba še 100 gld., če hoče priti do Zagreba.

Pride doznaka za novih 100 gld. ali vjedno mu predstojnik urada v Šibeniku pové, da dobi še le na parobrodu denarje in da mu bo on sam kupil karto do Trsta.

Odpelje se Židan proti Zadru in ko dospé do Zadra, prosi kapetana, naj mu potrdi na biljeti, da je izstopil iz parobroda, ker je tako bolan, da se ne more naprej voziti. Kapetan mu stori to in Židan ostane v Zadru.

Lepo je bilo v Zadru živeti, lepše nego v Kotoru, samo se je moral skrivati pred inšpektorjem; ko mu je zmanjkalo denarjev, se je predstavil sam inšpektorju.

„Za Božjo voljo, kaj delate Vi tukaj? Kaj Vas je prineslo semkaj, mislil sem Vas uže davno v Zagrebu!“

„Prosim ponižno, gospod inšpektor, bil

plesat se „ščavi“; to je bil prvi udarec pred desetimi leti, ki se je deloma nekoliko popravil, pa na zadnje so te gospice vladale, uplivalo na svoje soproge, laščina jim je bila medium, pri igrah laška kritika in gorjé, katerega so one na jezik dobile: ali je podlegel, ali pa se umaknil. Predsednik, kateri se je vselej rad pobahal, da je Hrvat in Slovan, je vse to odobral, vsaj nij imel moči, da bi se bil vstavil, bil je igrača sebičnejšem, on je kriv vsega. Končno se je še zvezal z nasprotniki delavskega podpornega društva, meneč, da mu bodo pomagali, vsi vkupe proti delavskemu društvu delali in je ugonobili. Pa slepec slepca le v jamo zapelje in tako je tudi tukaj. Govori se celó, da so čitalnico le zato razdružili, da bodo v mestu nasprotno društvo laže ustanovili, kar je pač mogoče, če bo pa živelo tako društvo, to je drugo vprašanje. Narava sama je kačo tako ustvarila, da se plazi po tleh in zavrtno piči človeka. Podati hočemo o tej stranki še posebne slike občinstvu, da bode poznalo imena grobokopov narodnega razvoja na Tržaškem. —a—

Domače stvari.

— (Slovenski učni jezik na ljubljanskem učiteljskihi.) Ker se še vedno govori in piše, da so národní profesorji in učitelji na ljubljanskem učiteljskem izobraževališči uzrok temu, kar se po javnih časopisih piše o vpeljavi slovenskega učnega jezika po ministerskem odloku od 1. aprila, tedaj bi bilo dobro, da bi se imena tistih gg. narodnih profesorjev in učiteljev javno obznanila, kateri so zgoraj omenjenemu ministerskemu odloku bodi si kakor koli ugovarjali. Mi smo namreč dolžno zvedeli, da od narodnih profesorjev in učiteljev, razen tistega, ki podučuje matematiko, nobeden niti z najmanjšo besedico nij ugovarjal proti temu. Kdo so tedaj ti národní profesorji in učitelji? Ali se znabiti oni, ki so kaj takega zahtevali, prištevajo k národnim profesorjem? Odklejšo profesorji à la Linhart, Sima e tutti quanti, ki pri vsakej priložnosti nasprotujejo slovenščini, postali národní? Prosim, povejte odklejšo!

— (Logaška svečanost.) Od vseh krajev nam prihajajo vesti, da bo ta svečanost velikanska in da se je bode udeležil slovenski svet iz vseh pokrajin.

— (Dež) je včeraj popoldne po silnem viharju spet precej pomočil in ohladil. Mej

nevihto je treščilo v jednega srednjih strelovodov na ljubljanskem gradu.

— (Duhovenske spremembe v ljubljanski škofiji.) G. Andrej Šimenec je dobil faro pri Št. Juriji poleg Šmarije.

— (Izpraznene službe.) Pri okrožni sodnji v Rudolfovem je izprazneno mesto deželne sodnije svetnika s plačo VII. reda; pri okrajni sodnji v Mokronogu pa mesto sodnijskega pristava s plačo IX. reda. Prošnje naj se vložijo vsaj do 14. t. m. pri predsedstvu okrožne sodnije v Rudolfovem.

— (Vojništvo.) Velikega kneza Mihajla polk šteje 26 je zdaj ves v Ljubljani, ker sta se tukaj nameščeni bataljonu za mesec avgust pridružila tudi bataljona, katera sta bila v Mariboru in v Kamniku. Meseca septembra pa pojdejo vsi vojaci na Gorenjsko k skupnim vajam.

— („Ljubljanskega Zvona“) zvezek 8. ima naslednjo vsebino: Málej: Težka obramba, pesen. — Jos. Jurčič in Janko Kersnik: Rokovnjači, historičen roman (Dalje). — J. Trdina: Verske bajke na Dolenjskem (Dalje). — J. Jesenko: Zemeljski potresi (Dalje). — Krilán: Zakaj nij mogla šivati, pesen. — Iv. Resman: Lahko noč, pesen. — Dr. J. Mencinger: Mešana gospôda (Dalje). — Lovro Žvab: Ivan Ž. V. Popovič (Dalje). — Fr. Levstik: Zgodovina slovenskega slovstva (Dalje). — Slovenski glasnik.

Razne vesti.

* (Žene na trgu.) Neki Samuel Klein prodal je pred kratkim v Velikem Varadinu 18 letno Marijo Bogdan iz Karlsburga za 190 gl. Policija je zaprla Kleina. „Pester Journal“ pripoveda, da je v južnej Magjarskej trgovini z ženami v najlepšem cvet. Res „extra Hungariam non est vita, et si est vita, non est ita“. Blažena Ogrska!

* (Koliko Bismark tehta.) Železni kancelar postavil se je nedavno na tehtnico v Kisingu. Pokazala je nepristranska tehtnica, da nemški mož tehta 202½ funta. Res prav železna teža.

* (Tatinski gavrán (krokar.) Vsa-kemu je znano, da gavrani ljubijo svetle reči in da se je uže večkrat pripetilo, da so kaj ukrali in odnesli daleč proč ne meneč se za mnenje lastnikovo. To resnico moral je te dni spoznati v Tirolah v Erlu nastavljeni žandarm. V sosednji vasi imeli so otroci gavrana, ki je bil zelo udomačen, neplašljiv. Večkrat je prišel v gostilno obiskat goste in pobiral z miz drobtine kruhove. Pred kratkim prišel je žandarm v to gostilno kjer je bilo več gostov

V Ljubljani bi bil kaj rad izstopil Židan še za jeden mesec in za 100 gld., pa se je bal zopetne eskorte in bal se je tudi, da mu bi utegnili škoditi, ako bi zopet obolež, pa se je kar naprej odpeljal do Zidanega mostu in od tod v Zagreb jeseni leta 1862, ker se je bila ravno tist čas odprla proga do Siska.

Ko bi bil preje prišel iz Dalmacije Židan, ne bi se bil mogel po železnici od Zidanega mosta do Zagreba voziti, tako se je pa vozil.

Ko je prišel v Zagreb težko pričakovani Židan, kjer so ga novi tovariši radostno sprejeli, je napravil svoj potni račun ali pastikaler in dobil je še nekaj denarjev v ime dijet za 4 mesece in v ime potnih stroškov, a potem, ko se mu je uže bil izplačal njegov račun, je pobral vse doktorske svedočbe iz Dalmacije in jih je poslal inspektorstvu tu je dobil še 100 gld. podpore, ker je bil tako hudo bolan na potovanji, da je četri mesece časa potreboval iz Boke koterske čez Dubovnik, Šibenik in Zader do Zagreba.

in videl je tega udomačenega gavrana. Beseda beseda da, jeli so gosti govoriti mej seboj o lastnosti gavrana, da ljubijo svetle reči. Žandarm poskusiti je hotel gavrana. Snel je zlat drag prstan, del ga na mizo. Mislil si je, če bi ga hotel vzeti gavrán, posegel bom po njem. Kmalu priskače blizu gavrana, pogleda prstan in ej, pograbi ga, odleti skozi odprta vrata, skozi vas in dalje dalje... Žandarm pa je milo gledal za njim. Čez nekaj časa prišel je gavrán nazaj, a prstana nij prinesel. Tako se je prepričal žandarm o ljubezni gavranevoj do svetlih reči.

Poslanica.

Čast mi je objaviti, da sam odlučio izdati o svom trošku knjigu:

„Poviest Bosne od najstarijih vremena do pada Jajca g. 1528“.

Već više godina radim na tom djelu, te sam i u ljetnom poljeću g. 1880. na sveučilištu o poviesti Bosne predavao; nu ipak sam se začao djelo izdati, jer sam svedjer očekivao novu gradju, osobito iz same Bosne. Pošto sam se medjutim uvjerio, da u Bosni samoj neima mnogo nova gradiva za stariju dobo; pošto nadalje znadem, da će još dugo vremena proći, dok ugleda svjetlo gradja dubrovačkih i inih arkiva; to sem spreman sada izdati poviest Bosne po spomenicima do sele odkritih i štampanih.

Djelo moje o poviesti Bosne (i Hercegovine) osnovano je na najnovijih rezultatih, pošto sam savjestno upotriebio sve spomenike i svu literaturu; a pisano je slogom takovim, da će ga razumjeti i onaj, koji umije tek čitati. Osobito će ta knjiga vriediti onim, koji imadu moj zemljopis Bosne, izdan pred tri godine Maticom hrvatskom.

Poviest Bosne obsizat će 10—15 štampanih araka, a stajat će prema tomu 1 for. do 1 for. 50 novč. austr. vried. Knjiga bit će štampano samo toliko, koliko mi se prijavi predbrojnika. Izeći će najdulje do 1. oktobra o. g.

Tkogod dakle želi imati ovu knjigu, neka svoje ime i prebivalište (zajedno sa brojem primjeraka) ubilježi na upisnom arku*) i neka mi ga vrati najdulje do 15. avgusta o. g. Komu se toga neće, neka mi se posebnom dopisnicom najavi.

Svaki predbrojnik bez iznimke dobit će naručene knjige dne 1. oktobra uz poštarsko pouzeće. Za veća mjesta poslat će se knjige za predbrojnika onomu, kojemu ili predbrojnici sami to povjere ili koji će taj teret na svoju molbu preuzeti.

U Zagrebu, 20. srpnja 1881.

Vjekoslav Klaić,

kr. profesor, Nikolićeva ulica br. 14.

Poslano.

Te dni, ko solnce tako neusmiljeno pripeka, se ni čuditi, da so se nekatere razgrete muhe v moje ime zaprašile! Dva gospoda — jeden v „Slov. Nár.“ (157. št. dop. z Dunaja), drugi v „Slovenici“ (76. št. dop. z Dunaja) — drgneta se ob-me, a vrhu tega poskuša z menoj svojo srečo še „Slovenije“ slavni odbor s poslanim v „Sl. N.“ 156. številki. Takó da bi se človek temu svojemu „teatralnemu efektu“ čudil in smijal, ko bi ga ne pekla neljuba zavest, kaj vse da se dandenes pošilja v slovensko javnost in pa v kakšnej podobi! In da mi je uprav s tacimi neslanimi napadi opraviti in sebi čas, rojakom pa prostor kratiti — to mi je piščemu te vrste, jedino in nad vse žal!

Čestiti „Sl. N.“ čitateji se morda še spominajo moje in mojih somišljenikov izjave v „Sl. N.“ 150 št., da prenehamo biti udje „Slovenije“, ker je njen zbor brez debate zavrgel mojo resolucijo (resolucija ta perhorešira dopis v „Sl. N.“ 142 št., katerega odbor „slov. lit. društva“ razgrinja te dni v vsej njegovej nesmiselnosti in neopravičenosti in takó pokazal čudna načela in čudnje težnje v „Sloveniji“. To je patudi vse! Ali ljudje, ki govoré samó zato, da sploh govoré in ki pišejo samó zato, da sploh pišejo, ti ljudje so si naredili iz navedenega strašilo (strašno po okornem in zlovoljnem delu!), da udrihajo pogumno po njem! In takó sem bil s svojimi somišljeniki zavrtno popaden, pred vsem v onih dveh dopisih. Kedor me ne pozná, kako podobo si mora o meni posneti! Dopisnik v „Narodu“ gre kot usmiljeni evangelijski farizej mimo mojega „strtega imena“, a dopisnik v „Slovenici“ me kratko malo zove „slovenskega Mefista“! Da bi v oči tacim zabavljicam samega sebe zagovarjal, ne! In če bi tudi to bilo skromno in sicer kacega poména, s

*) Vpisna pola za naročnike se nahaja v društvenih prostorih ljubljanske čitalnice. Uredn.

sem zopet bolan, denarjev mi je zmanjkalo, nijmam krajcarja v žepu, ne morem v Zagreb.“

Inspektor veruje Židanu, ki je zopet imel novo doktorsko svedočbo v žepu za 2 gld. in brzojavi na Dunaj nesrečo, ki je zopet zadela Židana, prosi še za 100 gld. predujma in ko pride doznaka, ga spremi sam inspektor do parobroda.

V Trst je prišel parobrod, ki je vozil Židana ob petih zjutraj, na molu st. Carlo izstopi Židan, ali ga uže trije telegrafski kolegi sprejmejo jako prijazno in tudi dva podvornika sta bila pripravljena, da mu nosita kofre, nego nij jima bilo treba nositi.

Židan je bil vesel, da je tako hitro našel poznanstvo, in vprašal je, katera gostilna bi bila najboljša v Trstu. Ali trije prijatelji so mu povedali, da imajo nalog z Dunaja, da ga spremijo iz parobroda do železnice. In res so ga spremljali trije telegrafisti na kolodvor in tam so stali in čakali vsi trije tako dolgo, dok je konduktar zaklenil vrata na vagonu in je hlaçon odžvižgal napram Nabrežini.

tacimi nasprotniki boriti se in zmagati jih, to ni častno! Naj si je dopis z Dunaja v „Slov. Nar.“ pretiran, dopis v „Slovenici“, ta kipi od samih lažij, ki so pa pregrnane s „preotljanim plaščem“ take hinavske svetosti, da se uže vsacemu resnicoljubnemu opazovalcu, kamo-li bivšemu velikošolcu, stadi, kaj takega brati! Zato pa iz prevelicega spoštovanja do občinstva ne priporočam, naj bi zopet tisto prebrali in potem sodili — zato se pa tudi branil ne bom, naj se v tacihi dopisih moja osoba obkłada s kakeršnimi koli priimki! Ali dati mi je „satisfakcija“ onim gg. velikošolcem, s katerimi se je te dni grdo in krivično ravnalo po listih, katerih bi pa bilo škoda, da se dadé bégati po tacem postopanju. V „Slovenici“ se namreč blagruje „Slovenija“ češ, z izstopivšimi gospodi, mojimi somišljeniki, odstranila se je iz „Slovenije“ — „črna pika!“ Meni manjka besed, ki bi zaznamovale tako sodbo, ki more izvirati le iz gole zlovoljnosti in prirojene podlosti! Kamo vender zabrede naše časopisje, če se bo takó nepremišljeno, takó nesramno grdilo? Ne zamerite mi, gg. kolégi, ali jaz si ne morem kaj, da bi ne zavrnil takega ostudnega, našej stvari samó kvarnega postopanja. Zato pa naj povem, da iz sedmerice izstopivših gospodov, mojih somišljenikov, jih je nekaj (po sodbi mož!) uže na lepem glasi v slovestvu, a drugim se mora hvalno priznavati njihovo imé v spolnovanji domovinskih dolžnostij! In naj se ti gospodje še tako natolcujejo, vsikdar bodem jaz zaostavljal svojo dosle neomadežavano čast v to, da sê svojim mnenjem stati na strani take majnsine, se mi ne zdi — nečastno!

Mislili smo in čakali smo, da „Slovenija“ odbor stori svojo dolžnost, in da zavrne lažnjivost in hinavščino „Slovenčevega“ dopisa! Ali „Slovenija“ sedanjí odbor, ki sicer tako rad „popravlja“ in ki si usoja te kompetence, tist odbor do denes nij spregovoril besede v lice onemu dopisu! In bilo bi zastoj čakati še dalje vsaj tist odbor, ki je prilezel s „poslanim“ v „Sl. N.“ 156. št. na sonce, ne more biti toli „nadepoln“, da se potegne za resnico in slovenskih velikošolcev čast. („Slovenija“ ne more nič za to, da njen odbor „rectus“ njegov načelnik o belem dnevi take kozelce preobrača!) Da tisto „poslano“? Kakó nedolžno je pogledalo na dan! Kakor pomladanski črv, ki se zleže, pa ne vé zakaj in kako — samó da „poslanega“ nij porodil instinkt, nego tisto pol načela: „odgovoriti se mora!“ In dela se, kakor da bi hotelo nekaj zagovarjati, česar nihče napadal nij! Mi smo javno izrekli, da prenehamo biti udje, ker se je moja resolucija brez debate zavrgla in se tako kažejo nevshečna nam načela v „Sloveniji“. Odbor pa „dokazuje“ v „poslanem“, da se je o mojej „resoluciji“ debatiralo. Sedaj pa naj ne želim sl. občinstva s prošnjo, da morda samó pogleda v tisto „poslano“ in se blagovoljno prepriča, kaj da imenuje „Sl.“ odbor „debato“. Jaz staviim resolucijo. G. predsednik odgovarja, da tak predlog sploh nij več na mestu, češ, zbor je uže odločil o stvari. Jaz povdarjam, da ta predlog je samostojen in zahtevam, da se odpre debata. G. predsednik se udá. — Pausa. — Oglasi se gost (nota bene!) g. prof. K. (ne H, kakor stoji napačno v „poslanem“) in govori obširno, „da je celi prepis brez smisla“ (to naj obveljaj!); „on je čital dopis ali (čujte laž!) ne nahaja v njem nič posebnega.“ Vedite, da takó se zapisniki pačijo! G. prof. K. je dejal, da oni dopis (v 142. št. Sl. N.) nijma ni pojma ni pomena, da kdor razmere pozná, vé, da obé družbi sta potrebni in da „Slovenija“ bodi zabavno društvo! (To so govornikovi stavki, ki sem si jih zapisal!) Na-to je spregovoril g. Z., a zavračal je jedino predgovornikovo trditev: „Slov.“ bodi zabavno društvo, a resolucije moje smisla se nij v ničemer dotikal. Sprejme se potem „konec debate“. Dovoli se beseda še meni: ali uprav, ko hočem pričeti z utemeljevanjem svoje resolucije, zavijti predsednik nad mánojo svoj bič: „konec debat!“ Vender pa me koj potem pusti zopet k besedi. Ali uže koncem prvega mi stavka, opomni g. O., „da je bil njegov predlog „konec debate“ sprejet. Takó je bilo konec nečesa, kar se niti pričelo nij! Kdo je govoril stvarno o mojej resoluciji? Jedini u d „Sl.“, ki je tedaj govoril (g. Z.) zavračal je le gosta (n. bene!) g. prof. K. omenjeno trditev. Takó govori „zapisnik“ sam, da je resolucija moja „brez debate pala! In gospodje „Slov.“ odborniki se pri tem lahko nekaj lepega naučé, da namreč nij težjega, nego slabo stvar dobro zagovarjati! In če bi vi, gospodje odborniki poskušali utemeljevati „nagajivost“ (kaj takega bi bilo vender treba malo dokazati!), ki jo meni očitale, potem zelo dvomim, da bi vam to kaj bolje po sreči šlo! To ne veljá, da se vrže prazna fraza: „nij jim bila draga svetost večera“. V čem pa smo se pregrešili? S tem, da se je stavila resolucija? Po tem tacem je ubogo malo „sveto“ mislil o večeru sam slavni odbor, ki je postavil na dnevni red tudi „interpelacije pa slučajne predloge“. Pa ne da bi bila resolucija sama na sebi pregrešna ali pa stvar taka, da ne bila vredna meritórične razprave tudi v svečanej seji? Tega vsaj nihče trdil ne bo! Da pa moji predlogi nijso našli drugačnih ugovorov, ko: „svet večer! — gostje, gostje!“ da se je dalje vse „von haus aus“ zavrglo, kar je prišlo z naše strani, da je bil posebnó predsednik toli razjarjen itd. itd.: temu nijsem ni jaz kriv ni moji tedaj navzočni somišljeniki, najmenj pa moji predlogi! In uprav zategadelj, ker se je tist večer tako malo resno be kazalo, zato smo izstopili! Razvijali so se tedaj čudni nazori! In naj nam „Slovenija“ slavni odbor še tako razklada naloge in načela „Slovenije“ (ki jih pa sami dobro poznamo in, da jih tudi u memo, menim, da smo pokazali uže z dejanji!) naj še tako sebe in druge slepi, češ, vse je popolno, vse izvrstno, povem vam, da vsi ti nameni in vsa ta načela ostanejo mrtve črke (če tudi so tako lepo nárazen tiskane, kakor v onem „poslanem“) in same licemerske besede, dokler se bo tako ravnalo!

S tem pa se poslavljam od vas, gg. odborniki, s primernim spoštovanjem! Zakaj težko, da bi se še z vami razgovarjal, kolikor dolgo vam na čelu stoji zdanji gospod prvosednik.

V Borovnici, v 27. dan julija 1881.

Danilo Majarón,
jurist.

Dunajska borza 2. avgusta

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankoveih . . .	77	gld.	85	kr.
Enotni drž. dolg v srebru . . .	78	"	65	"
Zlata renta . . .	94	"	15	"
1860 drž. posojilo . . .	132	"	—	"
Akcije narodne banke . . .	833	"	—	"
Kreditne akcije . . .	367	"	80	"
London . . .	117	"	35	"
Srebro . . .	—	"	—	"
Napol. . .	9	"	31	"
C. kr. cekini . . .	5	"	53	"
Državne marke . . .	57	"	35	"

J. Giontinijeva knjigarna v Ljubljani

priporočá

(435—2)

Deželni zakoni od let 1852—1879	vezani	gld.	1.60
Občinski red za vojvodino Kranjsko	„	„	— .60
Stavbeni „ „ „ „	„	„	— .30
Nauk slovenskim županom . . .	„	„	1. —
Pajk J.: Izbrane narodne srbske	pesni	„	— .40
Jesenko: Občna zgodovina, III. del	„	„	— .80
Album, 12 fotografij Ljubljane . .	„	„	— .80

Zadnja tri dela so nova.

Nova knjiga je prišla ravnokar na svitlo z imenom

„Lurška Mati Božja“,

po francoskem poslovenil č. g. Franjo Marešič, duhovni pomočnik v Št. Vidu nad Ljubljano. Veljajo mehko vezane 1 gld., v pol platnu 1 gld. 20 kr. in v pol usnji 1 gld. 25 kr. Po pošti 10 kr. več. Kdor vzame 10 iztisov, dobi jih franco. Prodaja jih prelagatelj in

katoliška bukvarna.

2000 gld.

lehko na leto zaslužijo gostilničarji in kupčevalci. Brošurica fabrikacij velja 3 gld.; dobi se po poštnem podvzetju: F. Schlosser, Trst. (419—9)

31. julija: Fran Grliči pl. Griči, c. kr. nadčastnik, 53 let, Konjuške ulice št. 2, za sprigljenjem drobu.
— Miha Rožič, gostá, 70 let, Kravja dolina št. 11, za starostjo. — Egidij Prusnik, delavec, 33 let, Florjanske ulice št. 18, za jetiko.
V deželnej bolnici:
30. julija: Marija Tomažič, gostija, 72 let, za vnetico pluć. — Jakob Brne, delavec, 31 let, za plućno tuberkulozo.
31. julija: Bernard Jerina, žebjar, 39 let, za slabostjo.

Tuici.
1. avgusta:
Pri Slonu: Gross, pl. Kosteletsky z Dunaja.
— Čuček iz Gorice. — Kegl iz Pešte. — Salmič iz Postojne.
Pri Matič: Bushman, Bođe, Löwensohn z Dunaja. — Zamara iz Pole. — Stern iz Zagreba. — Donal iz Trsta.
Umrili so v Ljubljani:
30. julija: Meta Urbanec, delavčeva udova, 50½ leta, Građašne ulice št. 12, za mrtudom.

Dr. Sprangerjeve

kapljice za želodec,

priporočane od zdravniških avtoritet,

pomagajo takoj, če ima človek krč v želodci, migréno, feber, ščipanje po trebuhu, zaslinjenje, slabosti, če ga glava boli, če ima krč v pr ih, mastno zgago. Telo se hitro očisti. V bramorjih razpusti bolezensko tvarino, odvajajoč črve in kisline. Davici in tifusu vzamejo vso zlobnost in vročino, če se zavživajo po ½ žličke vsako uro, ter varujejo nalezljivosti. Človeku diši zopet jed, če je imel bel jezik. Naj se poskusi z majhenim ter se prepriča, kako hitro pomaga to zdravilo, katero prodaja lekarnar g. J. Svoboda v Ljubljani, a flacon 30 in 50 kr. av. velj. (247—23)

Agenti.

Stara, zelo dobro renomirana banka nastavlja za vse večje kraje solidne, delavne agente, da prodajajo državne in privatne srečke proti mesečnej delnej vplačitvi po novem zakonu. Ta posel daje agentom pri le nekojej delavnosti primerne dohodke. Oferti naj se pošljajo: (433—1)
Bank- und Wechselgeschäft der Administration des „Telegraf“ in Prag.

Cené ure!

Po poštnem povzetju pošiljam in če poslatev ni dovoljna, dam denar nazaj. Vsako naročilo je torej neriskirano.
1 cylinder-uro od srebrnega nikla z verižico; prej gld. 12 — zdaj gld. 5.25.
1 ancre-uro od srebrnega nikla z verižico; prej gld. 10 — gld. 7.25.
1 srebrno patent-ancre-uro prej gld. 25 — zdaj gld. 11.25.
1 srebrno remontoir-uro-Washington z verižico; prej gld. 30 — zdaj gld. 15.
Zlate ure za gospe; prej gld. 40 — zdaj gld. 20.
Zlate remontoirs; prej gld. 100 — zdaj gld. 40.
Jamči se za 5 let.

Ph. Fromm,

Uhrenfabrikant, Rothenthurmstrasse gegenüber der (429—2) Wollzeile, Wien

Lekarja Nussbaumer-ja

zdravstvena vina.

Svarilo: Ker se večkrat poskuša, moj preparat z drugimi popolnem neuplavinimi, da, večkrat celo škodljivimi mešanici nadomestiti, opozorujem p. n. kupovalce, naj pazno in odločno J. Nussbaumer-jevo kina-železno- in kina-malaga-vino zahtevajo.

Kina-železno-malaga-vino

je jedin popolnem zanesljiv in neškodljiv na zobe vplivajoč dober pripomoček za napravljanje in čiščenje krvi, za hitro odpravo bledice in za odpravo pomannikaja krvi, proti boleznim v želodci, migréni, podgromu, skrofuloznosti, proti boleznim v jabolku, goltanci in na plučah.

Kina-malaga-vino,

posebno krepilen pomoček za slabotne otroke in ženske po prestanih težkih boleznih, osobito po otročjej postelji.

Spričevala: V raznih slučajih rrahitise, skrofuloze, anemije rabil sem kina-železno-malaga-vino od g. lekarja J. Nussbaumer-ja; uspeh je bil zelo ugoden in jaz morem to vino zaradi lahke prebavljivosti, okusnosti in izvrstnega učinka najtopleje priporočati.

Na Dunaji, v decembru 1880.

(441—1)

Dr. Fürth,

c. kr. vseučilišni docent, predstojnik odd. obš. poliklinike.

Potrjujem, da sem v kina-železno-malaga-vinu lekarja g. J. Nussbaumer-ja v Celovci dobil izvrstno in lahko prebavljivo zdravilo, katero smem vrlo priporočati.

Linc na D., 1880.

Prof. dr. J. B. Thaler s. r.

Radostno potrjujem podpisani, da je kina-železno-malaga-vino lekarja g. J. Nussbaumer-ja preparat izvrstne dobroti in eplivnosti ter svojej lastnosti mvezitelj krvi in pospešujoč prebavljenje in da vse druge železne preparate zelo prekosi.

Linc na D.

Dr. L. Winternitz.

Pošljite mi s prihodnjo pošto 10 steklenic Vašega kina-železno-malaga-vina, kateri je moja žena, ki več let trpi na spodnjem telesu, smrti rešil.

Na Dunaji, 18. oktobra 1880.

Dr. Ig. Weiss.

Razpošiljalna zaloga: J. Nussbaumer, lekar v Celovci.

Zaloga za Kranjsko. V Ljubljani: G. Piccoli, lekar. V Metliki: F. Wacha, lekar. V Radovljici: A. Roblek, lekar.